

[Kaj Hansen]

sentligt og derved give et større spillerum for en forøgelse af den danske beskæftigelse.

Den 13. marts 1978 fik det politisk-økonomiske udvalg fra finansministeriet besvaret et spørgsmål med hensyn til, om det var muligt at nedsætte importkvoterne bl. a. ved gennemførelsen af forskellige store investeringsopgaver, og dér konkluderede man følgende – jeg citerer:

»De direkte krav til import, der konkurrerer med dansk produktion, beløber sig ... til ca. 5 pct. I forbindelse med ordreafgivelsen på investeringsprojektet er det muligt at sikre sig, at denne import i stedet leveres af danske virksomheder, hvorved den totale importkvote reduceres fra 25 pct. til godt 20 pct.«

Videre siger man:

»Det er formentlig også muligt at sikre sig, at der udelukkende anvendes danske halvfabrikata ved produktionen af selve investeringsprojektet, hvorved de indirekte krav til import reduceres. I det anførte eksempel kan de indirekte krav til konkurrerende import således formentlig nedsættes med godt 5 pct., hvorefter den totale importkvote er nedbragt til godt 15 pct.«

Hvad viser det? At man uden brug af traktater eller alt muligt andet, men ved at man virkelig sætter sig alvorligt hen og arbejder med dette spørgsmål, kan nedbringe f. eks. importkvoten på 25 pct. ved offentlige investeringer til 15 pct. Sådan noget burde handelsministeren gå mere konkret og alvorligt ind på, for det har jo ikke noget med brud på traktater af den ene eller anden art at gøre.

Nu jeg er heroppe, vil jeg også sige til hr. Wilhjem, at jeg synes, forslaget om, at retten til at importere transportmidler overdrages til et statsligt indkøbsselskab i virkeligheden bringer os i en nøgleposition, når vi ved, hvor mange milliarder kroner der anvendes netop på transportmidler. Også her kan man uden at bryde nogen traktater sikre sig nogle fornuftige handelsaftaler, ved at staten får hånd og halsret over denne meget betydelige import af transportmidler, og jeg kan ikke se, at det skulle være noget, som strider direkte mod VS' politik.

Wilhjem (VS):

Lad mig tage det sidste først. Punkt 2 var netop det, jeg undtog, og om hvilket jeg sagde, at det var der mere fornuft i. Vi kan have nogle meningsforskelle om, hvad der ville være det klogeste. Jeg synes, en politik, der mere selektivt gik på transportmidlernes art, deres energiforbrug osv., i og for sig er mere perspektivrig end det andet i den sammenhæng, det indgår i. Havde det været pillet ud enkeltvis, var netop det, som jeg sagde allerede i første indlæg, værd at snakke om. Nu indgår det i en sammenhæng, som gør, at totalen for os at se bliver negativ.

Om hr. Freddy Madsens hovedsynspunkt, at det ikke drejer sig om at eksportere arbejdsløshed, men at situationen i dag er, at Danmark importerer arbejdsløshed, vil jeg sige, at jeg finder det beklageligt, at DKP kører videre med denne påstand. Det er og kan kun opfattes ude omkring som en støtte til det argument, som andre kan være vældig interesserede i at få frem, nemlig at den lille, gode danske kapitalisme egentlig er mægtig fin, og at den ikke ville have ført til arbejdsløshed, hvis bare ikke de andre var så grimme ved den. Men nu er de så grimme, og derfor betyder ordningerne, at de eksporterer arbejdsløshed til os, til trods for at næsten den samme rate af arbejdsløshed viser sig i hele den kapitalistiske verden. Jeg mener, det ikke bare er forkert, men at det er fordummende og afpolitiserende, og at det gør det vanskeligere at modsætte sig venstrehandelsministerens ønske om at få indført den ene støtteordning efter den anden til kapitalen, når et parti, der kalder sig socialistisk, argumenterer på den måde.

Hr. Freddy Madsen hævdede også, at der var den afgørende og fundamentale forskel på DKP og VS, at kun DKP anerkender nationen og nationens eksistens. Jeg mener ikke, det er dér, forskellen består. Det er en meget upræcis måde at beskrive forskellen på. Nej, forskellen består i, at DKP lejlighedsvis, som f. eks. i dag og i dette forslag, foregøgler folk, at der er en national enhed her i landet, at vi alle er i samme båd, og at den danske arbejderklasse har mere tilfælles med de virksomheder, som tilfældigvis har deres udgangspunkt her i landet, end de har med arbejderklassen i andre lande. Det er deri, forskellen består. At der er nationale særpræg og kulturelle træk og alt det dér, benægter vi naturligvis ikke, men denne gø-